

CÂNTĂRI ÎN NOAPTE

Chiar și în necazuri și în suferințe, tot există cântări în noapte. Le găsim atât în Noul cât și în Vechiul Testament.

Adunările din Macedonia aveau necazuri mari, dar în mijlocul multelor necazuri, bucuria lor era peste măsură de mare. (2 Corinteni 8,2). Acest lucru este de neînțeles pentru rațiune.

Câte cântări o fi declanșat această grea încercare! În noaptea tristeții și a prigonirii s-or fi urcat multe cântări la tronul lui Dumnezeu. »Ziua, Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noaptea cântam laudele Lui și înălțam o rugăciune Dumnezeului vieții mele.« (Psalmul 42,7-8). Noaptea cântam laudele Lui.

Și Iov știe să povestească despre cântările din noapte. Aici este vorba despre timpul nopții, dar și despre noaptea necazului.

»Oamenii strigă împotriva mulțimii apăsătorilor, se plâng de silnicia multora; dar niciunul nu zice: „unde este Dumnezeu, Făcătorul meu, care ne insuflă cântări de veselie noaptea, care ne învață mai mult decât pe dobitoacele pământului și ne dă mai multă pricepere decât păsărilor cerului?”« (Iov 35,9-11)

Multe cântări nu sunt cântece de petrecere, ci de salvare din apăsările oamenilor, din silnicia celor mari și puternici. Este strigătul salvator de bucurie al celor mântuiți, care sunt răscumparați din puterea Satanei, puternicul vrășmaș care i-a apăsât și i-a înrobit, care i-a dus în întunericul adânc, în chin sufletesc.

Atunci, din adâncul chin al păcatului ei strigă: »Unde este Dumnezeu, Făcătorul meu?« Mulți au strigat în disperarea lor astfel: O, Dumnezeule, dacă există un Dumnezeu, un Făcător Atotputernic, arată-mi-Te! Și, o!, minune a harului, El S-a lăsat găsit, chiar în străfundul adâncului, în negura păcatului greu. Aici izbucnesc cântările cu putere, strigătul salvator de bucurie. Aici a găsit minerul un filon de argint de o întindere uriașă (argintul, simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, - Dumnezeu a vorbit cu el, - este și simbolul răscumpărării.)

De aceea conținutul cântării lui este: »Am păcătuit, am călcat dreptatea și n-am fost pedepsit după faptele mele; Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă și viața mea vede lumina.« (Iov33,27-28)

Aceste cântări sunt aduse la suprafață prin rugăciuni stăruitoare către Dumnezeu, din adâncul suferinței unui om care a păcătuit, care zace în culcușul lui și o luptă necurmată îi frământă oasele; îi este greață de pâine, chiar și de bucatele cele mai alese. Carnea i se prăpădește și piere, oasele îi rămân goale, sufletul i se apropie de groapă și viața de vestitorii morții. (Iov 33,19-22) Ce adâncime!

Câte cântări în noapte nu s-or fi urcat până la tronul de har! Nu toate ne sunt cunoscute. Astfel citim despre o cântare în noapte a lui Pavel și Sila. (Faptele apostolilor 16,25) Chiar dacă ni se vorbește numai despre una, înseamnă că el avea obiceiul să cânte cântări de laudă în necazuri.

La miezul nopții Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu, iar cei închiși îi ascultau. O minunată cântare în noapte, cu mulți ascultători! Oare care o fi fost motivul cântării lor de laudă?

Ei au găsit un filon de aur în adâncul suferinței, în străfundul temniței, cu picioarele în butuci. Mult aur, dragostea lui Dumnezeu i-a răsplătit din belșug. El le-a fost dăruit în legătură și cu Hristos, nu numai ca să creadă în El, ci să și sufere pentru El, ca filipenilor - (Filipeni 1,20).

Ei s-au bucurat exact ca și ceilalți apostoli despre care citim că au plecat de la Sobor plini de bucurie, că au fost învredniciți să sufere ocară pentru Numele Lui. Și ei au găsit aurul în adâncul necazului.

Nu există nicio îndoială că dragostea lui Dumnezeu poate fi aflată într-un mod deosebit, în suferințele din cauza mărturie. Oare nu poate o femeie, în ceasul ei cel mai greu, să primească într-un mod cu totul deosebit dragostea duioasă a soțului ei? Și ce sunt suferințele noastre altceva decât durerile facerii noii creații?

Cum s-or fi bucurat Pavel și Sila când în Filipi nu s-a născut doar un singur copilăș, ci, în același timp, temnicerul se veselea cu toată casa lui crezând în Dumnezeu. Iar ei au fost uneltele, de ei s-a folosit Dumnezeu, lor le-a dăruit El acești copilăși. Copii ai dragostei! Aici au găsit argint și aur în cantități egale.

Mai există și alte cântări „ca în noapte”. Pe acestea le găsim în Isaia 30,29: »Voi însă veți cânta ca în noaptea când se prăznuiește sărbătoarea, veți fi cu inima veselă ca cel ce merge în sunetul flautului, ca să se ducă la muntele Domnului, Stânca lui Israel.«

Și acesta este strigătul de bucurie al salvării, când Dumnezeu sfârșește noaptea necazului poporului Său, când în acea dimineață îl va scoate din adâncuri la o desfătare îmbelșugată, când vrășmașii lui vor fi bătuți măr.

»La fiecare lovitură de nuiă hotărâtă, pe care i-o va da Domnul, se vor auzi timpanele și arfele, Domnul va lupta împotriva lui cu mâna ridicată.« (versetul 32).

Cântările de mai sus vor fi cântate de către aceia care vor fi salvați prin întoarcere și liniște și a căror tărie este seninătate și încredere. (De cei care rămân «ca un stâlp pe vârful unui munte și ca un steag pe creștetul unui deal», de cei fericiți, care nădăjduiesc în El).

Acesta este poporul care va locui în Sion (în Ierusalim), care nu va mai plânge și căruia El îi va arăta cu siguranță har la auzul glasului său (din adâncul suferinței sale). De îndată ce va auzi, va răspunde.

Aceasta este clipa minunată în care ei vor găsi argintul, care este ascuns în adânc, răspunsul, prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu, de șapte ori încercat sau curățit. Minunată priveliște în fața ochilor mirați ai celor răscumparați, o răscumpărare desăvârșită, căreia nu-i mai trebuie adăugat nimic, veșnic desăvârșită și deplin valabil. O, har! Cine poate să înțeleagă?!